

Caràcter binari

PIA BOSCH

EL PUNT, 05/02/10

Fa molt pocs dies, en l'entrevista que ens fa Catalunya Ràdio als diputats i diputades catalans, em preguntaven: «Què li falta i què li sobra a la política catalana?» La meva resposta a la primera qüestió anava en la línia de dir que hi falta amplitud de mires, voluntat de consens sobre els temes clau per al futur del país, confiança en el nostre futur col·lectiu i en les nostres capacitats, una inversió col·lectiva decidida en els nostres valors i talents, generositat... I li sobra, deia jo, testosterona, «pulsió salvapàtries», *curtplacisme*...

L'entrevista era de les de resposta breu i, en aquests casos, costa d'encertar la paraula justa. Avui, sentint a *El matí*... en Manuel Fuentes, he vist que ell (per això és un excel·lent professional) sí l'ha trobat. En Fuentes parlava del «caràcter binari» d'alguns polítics catalans. M'ha semblat una forma molt gràfica d'explicar el que ens sobra. En un món creixentment complex, en la política catalana volen triomfar les opcions creixentment simplificadores: o caixa o faixa, o amb mi o contra mi, immigrants sí o immigrants no, o Catalunya o Espanya, o jo o el desastre (jo, jo, jo, jo... sobretot), o independència o mort, o ara o mai... Quan érem menuts la vida era així: sioux o el setè de cavalleria, lladres o serenos, àngels o dimonis, els bons i els dolents... Aquests esquemes servien per tot, per jugar al pati, per entendre les pel·lícules i per classificar els companys. Fer-nos grans va ésser descobrir que les coses a la vida tenen infinits matisos i que viure vol dir trobar les millors opcions enmig d'una complexitat que és de tot menys òbvia i

esquemàtica. La millor política és la que, sense perdre de vista els ideals, és capaç de, sumant, decantar amplis consensos que ens facin avançar col·lectivament. Aquesta forma de fer política no ha estat mai, ni pot ésser-ho mai, binària.

L'any 2007 el professor Àngel Pes va publicar un llibre més que recomanable titulat *Necessitem governants*. En el llibre parla de la necessitat que té Catalunya de poder comptar amb governants (dones i homes, entenc) que «tinguin al cap el conjunt de la societat catalana amb l'ambició de convertir les dificultats del moment en oportunitats per progressar, sense fer concessions ni a la rauxa ni al conformisme». No puc estar-hi més d'acord. Ens convenen persones poc binàries, capaces d'entendre i governar la complexitat. D'aquí a pocs mesos tindrem l'oportunitat de triar. La conducta d'uns i altres en aquests mesos que falten ens dóna pistes per saber quina mena de governants poden ésser els diversos candidats i candidates. Ens convé obrir bé els ulls, perquè ens hi juguem molt.